

Verden, de ere et Gjestgiversted, hvor man drager ind og ud imod en vis fastsat Betaling, og at ville anlægge denne Maalestok om en særlig Forseelse paa den Redacteur, der i en Avertissementsafdeling af sit Blad optager Noget, naar der findes En, der kan drages til Ansvar derfor, er at gaae for vidt. Naar en Mand her i Byen vilde udbrede fremmede Lotteriplaner paa den Maade, at han sagde til sin Kar: „Der har Du 200 Breve, besørg nu dem rundt efter Adresserne,“ saa vilde man aldrig straffe Andre end Huusbonden, aldrig straffe Karlen. Man vilde aldrig sige, at der er to Contravenienter, den, der adresserer Brevene, og den, der hører dem rundt, og det vilde aldrig falde nogen fornuftig Domstol ind at sige, at der her var to Forbrydere. Men her, saasnart Udbredelsen har passeret et Blad, etablerer man to Forbrydere, og Forholdet er dog ganske det samme, som i hiint Tilfælde. Seg maa advare imod, at, fordi en saadan Bestemmelse har bestaaet endeel Aar og har været fundet „henfigtsmæssig“, der derfor ogsaa skulde være skabt en criminel Forseelse for den, der overtræder Bestemmelsen; thi den er urimelig og ubillig fra sin Fødsel.

Finantsministeren: Seg kan dog ikke give det ærede Medlem Ret i, at det skulde være ganske det samme, naar en Huusbond befaler et Dyende at besørge nogle Breve og naar Talen er om, at man har to fuldmyndige og ansvarlige Personer for sig; men jeg skal ikke fortsætte en Debat, der ikke synes at kunne føre til Noget i dette Dieblif, og skal herved tillade mig at tage dette Endringsforslag tilbage.

Formanden: Forslaget er saaledes taget tilbage. Seg maa spørge, om Noget optager det?

Nimestad: Seg optager Forslaget, ikke for at frasalde det, men jeg vil virkelig fastholde det, fordi det forekommer mig, at det i sig selv er en sund Tanke, der ligger til Grund derfor. Det er en sund Tanke, at der i saadanne Tilfælde kun skal være een Ansvarlig,

og at navnlig Redacturen ikke bør bære Ansvar, hvor der er en Anden, som ifølge de almindelige Grundsetninger i vor Lovgivning, paatager sig Ansvar. Den Bemærkning, som den ærede Finantsminister gjorde, at der virkelig er to Skyldige, nemlig ogsaa vedkommende Redacteur, som optager Bekjendtgørelsen, er jo en Bemærkning, som man med samme Føie kunde gøre gjældende mod enhver som helst Lovstridighed, som optages i et Blad. I det Tilfælde f. Ex., at En injurierer en Anden i et Avertissement i et Blad med sit Navns Underkrift, er han den Skyldige og Ansvarlige; men man kunde med samme Føie sige, at i dette Tilfælde er Redacturen, der optager Avertissementet, ogsaa skyldig. Dette er imidlertid ikke Grundætningen i vor Lovgivning.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, stred man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 til § 1 af Berg, Bogelius, P. Pedersen, Gad, S. M. Petersen, P. Nielsen, Bach, Leth, Chr. Jensen, S. S. Christensen, Tørgen Jensen, Chr. Christensen, A. C. Hansen, Clausager, Bønloffe, Steenstrup, Thurah, Faaborg, Søren Tørgensen, A. Nielsen, S. Andersen, H. C. Nyholm, Sylvester Tørgensen, Dam og Zahle:

I 1ste Linie: Efter Ordet „Plan“ indskydes: „hvert Aar“;

i 2den Linie: For: „et aarligt Classelotteri paa 100,000 Lodder“ sættes „to Classelotterier, hvert paa 50,000 Lodder“; efter „Gevinstsum“ indskydes: „for hvert Lotteri“;

i 3die Linie: For: „2,012,305 Rd.“ sættes: „1,006,150 Rd.“;

efter første Punktum indsættes: „Træfningen af det ene Lotteri begynder i April og af det andet i October eller November“.

vedtoges med 59 Stemmer mod 2.

2) Lovforslagets § 1, med de vedtagne Forandringer saalydende:

Fra 1ste April 1870 vil der efter en af Kongen nærmere approberet Plan hvert Aar blive trukket to Classelotterier, hvert paa 50,000 Lodder i 6 Classer, med en Gvinst-